

vore bunden af hvardagsmänniskornas moral. Med dessa nyromantiker såsom förebilder uppträdde redan vid tidehvarfvets början de uppsalastudenter, som med ungdomlig djärfhet och hänsynslöshet gjorde bräschen i den gamla skolans murar. Dessa den »nya skolans», de s. k. *fosforisternas*, främsta män voro *Atterbom*, *Hammarusköld* och *Palmblad*. Dem nära stod *Geijer*. Af stor betydelse voro de *kalendrar* och *tidskrifter*, som fosforisterna utgafvo.

Andra af tidens ledande män, såsom *Tegnér*, *Wallin*, intogo en mera »neutral» ställning; stundom skiftade de skarpa hugg med fosforisterna, men i sin egen alstring förete de i många afseenden frändskap med dem och röja blick för svagheter i den äldre tidens skaldskap och bildning. *Tegnér* (liksom ock *Ling*) visar sig sålunda påverkad af den danska nyromantikens främste man, *Oehlenschläger*; den ursprungligen akademiske *Wallin* närmar sig i sin psalmverksamhet den nya tidens åskådning. (Såsom typiskt för de s. k. »neutrernas» åskådningsätt kan framhållas *Tegnérs jubeltal 1817* med dess åt båda hållen riktade anfall.)

Flera skalder, som senare framträdde, såsom *Stagnelius*, *Erik Sjöberg (Vitalis)*, *Nicander*, visa sig vara utpräglade nyromantici, ehuru de icke inmönstrats i fosforisternas led. Så ock i eminent grad *Almqvist*, hvilken emellertid först under nästa skede utvecklar sin fulla egendomlighet.

En företeelse, som utan att ursprungligen vara af litterär art, dock fick litterär betydelse, var det s. k. *Götiska förbundet*, hvilket är en yttring af tidens sträfvan för häfdande af det folkegna. Det stiftades i Stockholm af några unga män, mest värmänningar, hvilka ställde sig som uppgift att väcka en fosterländsk anda i samhällslif, forskning, litteratur och konst. Sin egentliga märklighet fick denna, ursprungligen som ett slags skämt-